

Els gats a Egipte

Els gats eren animals sagrats a l'antic Egipte; per això, el càstig per matar-ne un era la mort. Bastet era la deessa gata, protectora de la família i representada sovint amb forma de gat.

Al segle dinou, prop de la ciutat de Beni Hasan, fou descobert un cementeri que contenia els cossos de tres-cents mil gats momificats. Per desgràcia, aquell descobriment havia estat realitzat per homes ignorants, que van extraure les mòmies, les van moldre a consciència i van vendre després la pols resultant com a adob per als camps. D'aquesta manera, milers de mòmies, perfectament conservades tota una eternitat, havien sigut adquirides pels llauradors anglesos al mòdic preu de quatre lliures la tona.

A pesar de tots els robatoris soferts des de fa segles, es diu que les arenes del desert d'Egipte amaguen encara molts tresors i, de segur, més d'una necròpolis com la de Beni Hasan espera encara a ser descoberta.

1
Plou a la ciutat

És un matí d'hivern. Plou sense parar en una petita ciutat del sud d'Europa anomenada Exea.

Des de la finestra de la cuina, amb la barbeta recolzada en la palma de la mà, una xiqueta de quasi deu anys observa distreta la ràpida evolució de la tempesta en el jardí posterior de sa casa.

Fa molt de fred; les gotes de pluja tremolen a les branques dels arbres i provoquen brillants cercles de llum en caure sobre les superfícies mullades.

Meritxell, que així es diu la nostra protagonista, té una tendència natural a somiar desperta; per això, a l'escola, la mestra de cinqué curs la renya contínuament davant dels seus companys. Aquest

matí, però, és dissabte i no passa res si Meritxell perd el temps una mica més i deixa volar la imaginació encara una estona.

Al mateix temps, mentre somia amb els ulls oberts, un teuladí s'espolsa les plomes al terrat, una bavosa escala furtivament fins a l'extrem d'un gerani i un gatet gris, que sembla que no tem la pluja, es passeja descarat, primer un peu i després un altre, pel més alt de la tàpia del jardí.

De sobte, però, la ment de Meritxell s'il·lumina amb la imatge d'un xiquet d'onze anys que ha arribat fa poc a l'escola; un nen alt, del seu curs, que es diu Joel.

Sorpresa per aquesta inesperada visió, Meritxell somriu i es rasca penserosa els ondulats cabells.

Just aleshores sona el timbre de la porta, però Meritxell prefereix somiar encara un moment, pensant en aquell xiquet grandàs que li resulta tan encantadorament tímid. Mentrestant, el teuladí del terrat ha tingut temps de posar-se a cobert i aquell gatet gris tan descarat ha botat àgilment des de la tàpia fins a dins del jardí, i ara sembla que juga divertit enmig de les plantes.

Llavors el timbre torna a sonar, acompanyat ara pels cops buits del picaporta. Davant d'aquest estrèpit tan inoportú, la xiqueta va a veure qui reclama la seua atenció de manera tan urgent.

Davall de la fina pluja d'hivern, el senyor carter espera impacient amb el seu uniforme cobert per un impermeable transparent.

—Bon dia, senyor carter! —el saluda Meritxell de manera extremadament educada.

Però aquell home no respon. En compte d'això, arqueja horriblement les celles, frunzeix l'espés bigot i es limita a donar-li un telegrama, alhora que mira cap al cel encapotat amb expressió de fàstic.

Com que no hi ha ningú més a casa, Meritxell escriu el seu nom complet en el rebut que li ha mostrat l'antipàtic carter. Després el veu partir muntat en una sorollosa motocicleta groga, esquivant els tolls i maleint la pluja en veu baixa.

Obri el telegrama. El remet son pare, el famós arqueòleg Robert Bas, des d'Amèrica, on ha viatjat fa unes setmanes per participar en una sèrie de conferències sobre la mitologia de l'Egipte dels faraons.

Desplega la pestanya blava i llig:

Èxit increïble. Duració imprevista.

La tieta Mercé s'encarregarà de tot.

—Vaja! —exclama, contagiada de sobte per una sèrie de sensacions contradictòries.

La veritat és que els telegrams són sempre tan garrepes amb les paraules que sempre costa llegir-los més d'una vegada per a poder entendre'n el signi-

ficat. Per exemple, l'expressió «èxit increïble» deu significar que Robert Bas continua obtenint èxit rere èxit amb les conferències sobre els seus propis descobriments al santuari perdut de la Ciutat dels Gats, en la part més recòndita del desert d'Egipte.

D'altra banda, «duració imprevista» deu voler dir que, com sol ocórrer, tardarà encara molt de temps a tornar a casa.

Finalment, allò de «la tieta Mercé s'encarregarà de tot», vol dir, sense cap mena de dubte, que la tia Mercé, la inflexible germana fadrina de son pare, continuarà hostatjada a casa, marcant inalterable el seu ritme militar una altra bona temporada més.

Llavors, en situacions com aquella, és quan Meritxell més troba a faltar sa mare, però ara és com una sensació llunyana perquè la seua mamà, la famosa poetessa francesa Marie Lescalier, fa ja temps que viu lluny d'allí, tan lluny que de vegades Meritxell pensa horroritzada que l'ha poguda oblidar.

En realitat, des que els seus pares s'han separat ja fa quasi mig any, només ha tornat a veure sa mare una vegada.

Meritxell recorda vivament la imatge de Marie acomiadant-se'n a l'aeroport rumb a París, saludant-la des de l'escaleta de l'avió, vestida amb un abric vermell, amb la cabellera rossa ondejant al vent, com les grans estrelles de Hollywood.

És llavors, quan està abstreta en aquests pensaments, que Meritxell sent uns estranys colps que provenen de la cuina. Primer mira per la finestra, desconcertada; després busca davall de la taula; finalment s'adona del que ocorre en realitat. Sembla que aquell gatet gris que ha vist fa uns moments passejar-se pel més alt de la tàpia i que després jugava entre les plantes, ara colpeja el vidre de la porta amb les seues urpes encoixinades perquè el deixi entrar a casa.